

Kap. 3.

Flerparten tror, at de i § 67 omhandlede Arbejdsanstalter for Amterne bør have en saadan Betydning, at alle de Personer, som paa Grund af ufredeligt og uordentligt Levnet ikke egne sig til at forsyrges i Kommunerne eller til at være sammen med ordentlige og fredsommelige Folk, fra de mindre Kommuner sendes herhen til stadig Forsørgelse, og at der som Følge heraf, og for at forhindre en uheldig Sammenblanding i Kommunerne's Fattiggaarde, er Grund til at forbyde, at saadanne Individer overhovedet forsyrges i de samme Anstalter, hvor gamle eller svagelige Personer eller Børn anbringes. Den foreslaaede Afspærring vil meget vanskelig lade sig gennemføre i Landkommunerne's Fattiggaarde; ogsaa turde der være nogen Grund til at befrygte, at enten økonomiske eller andre Hensyn vilde friste Kommunerne til at være mindre nøieregnende med, hvilke Personer der anbragtes i Fattiggaarden, naar Loven ikke indeholdt et udtrykkeligt Forbud imod overhovedet at anbringe en vis Klasse Personer i disse Anstalter. Tallet af saadanne Personer er heldigvis sjelden meget stort i Landkommunerne, og en egen afsondret Forsørgelse for ganske enkelte Personer vilde i mange Tilfælde blive dyrere end en Forsørgelse i Amtets Arbejdsanstalt. Hovedsejlen ved vore Fattiggaarde er utvivlsomt den, at de skulle optage til Forsørgelse saavel de Personer, hvis Liv og Wandel kræve det strengeste Tilsyn, som de, der have berettiget Krav paa en mild og hensynsfuld Behandling, og dertil endnu skal modtage Børn til Opdragelse. Denne Sammenblanden giver Anstalten en ubestemt Karakter og tvinger den til at anlægge Regler for Forsørgelsen, som ikke egentlig passe for nogen Klasse, fordi den er lempet efter dem alle. Som man pleier at udtrykke sig, bliver Behandlingen ubillig og uønskelig, fordi den er streng nok imod Andre; at et saa blandet Selskab ikke er heldigt for Børneopdragelsen, er indlysende.

For paa dette Punkt at komme til en heldig Forandring, der paa ingen Maade vilde gjøre de almindelige Fattiggaarde overlødige, men tværtimod gjøre det muligt for dem at blive virkelige Pleie- og Opdragelsesanstalter, antager Flerparten, at man paa den ene Side bør give Amtsarbejdsanstalterne en saadan Indretning, at de kunne optage alle vagabonderende og uordentlige Personer indenfor Amtsrædskredsen til stadig Forsørgelse, hvad der selvfølgelig ikke forhindrer, at enkelte, som enten vilde forsyrges sig selv eller af anden Aarsag, kunde tages ud efter kortere eller længere Tids Forløb, og paa den anden Side ikke blot give Kommunerne Ret til at sende dem derhen, men endog gjøre dem dette til Pligt, naar de høre til den Klasse Individer, der paa Grund af uordentligt Levnet ikke egne sig til Forsørgelse i Kommunerne. Udvalget er enigt om, at praktiske

Hensyn kan tale for at tillade en aldeles midlertidig Anbringelse, indtil anden Foranstaltning kan træffes, og i Genhold hertil stilles Vædringsforslaget Nr. 11.

Forøvrigt skal Flerparten om de i § 67 omhandlede Amtsarbejdsanstalter bemærke, at det haaber, at disse ikke blot skulle blive et passende Forsørgelsessted for de ovenfor omhandlede Personer, men at de ogsaa skulle afgive det fornødne Vaaben i Fattigbestyrelsernes Haand til at lægge Vaand paa og værges sig mod uberegtigede Fordringer om Fattighjælp. De hidtil gjældende Bestemmelser om det offentlige Fattigvæsen have netop i høj Grad manglet et saadant Middel mod den Demoralisation, som man i denne Retning af og til har sporet. Det vil formentlig erkjendes, at det Tryk, som møder Individet, førend dette endnu har forlangt eller modtaget Fattighjælp, er af langt større Virkning end en strengere Behandling, efter at Hjælpen er tilfået. Tilstedeværelsen af Amtsarbejdsanstalterne, hvor der paa Grund af den sig der opholdende Befolkningens Ensartethed kan anlægges passende Lvang, vil da, som Flerparten tror, efterhaanden fremkalde en Fornemmelse af noget Ubehageligt, den vil snart fremkalde en klar Bevidsthed om den Myndighed, som ligger i Fattigbestyrelsernes Haand, og saaledes øve et Tryk paa Individet netop paa den Tid, da dette gjør mest Virkning. Erfaringen vil snart lære de vedkommende Personer, hvilke Kvalifikationer der er udfat for at komme til Anstalterne, og der er neppe nogen Grund til at frygte, at ogsaa andre Fattige af denne Aarsag skulle afholde sig fra at forlange den Hjælp, de trænge til.

Til § 33 har Udvalget stillet to Vædringer, som ikke ere af nogen indgribende Betydning. Udvalget er nemlig fuldkommen enigt med Lovforslagets Rante, at Tilsynet med de Fattiges Forsørgelse lægges i de overordnede kommunale Myndigheders Hænder, paa Landet altsaa Amtsrædene og i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn Indenrigsministeren. Derimod tror det ikke, det vil være nødvendigt at oprette en særskilt Lønnet Post for dette Tilsyns Styld, og det foreslaar derfor at lade 2det Punktum af § 33, 1ste Stykke, udgaa.

Den i samme Paragraf, sidste Stykke, giwne Regel, at nye Arbejds- og Forsørgelsesanstalter ikke maa tages i Brug, førend de af vedkommende overordnede Myndighed ere godkjendte som svarende til deres Bestemmelse, kan Udvalget fuldkommen tiltræde; men det tror ikke, den er omfattende nok. I Sognekommunerne vil det ofte have sin Banstuelighed at skaffe den fornødne tekniske Indsigt ved Planers Affattelse til saadanne Anstalter, og naar de da være byggede og stode færdige, og de saa befandtes ikke at kunne godkjendes, vilde dette forvolde megen Ulempe og Beskjæmning, som kunde været sparede, saafremt Planen iforveien var bleven underkastet sagkyndig Prøvelse. Da det nu maa antages, at Regjeringen gennem sine Lef-